

HUMANOTECA

MACRON DESCOBREIX CATALUNYA

FRONTERA: Límit d'un Estat, diuen els diccionaris seriosos. Excusa d'invasions diu la història. La mare que les va parir, diuen els que depenen de dues administracions diferents per culpa d'una puta línia invisible que els fa la vida impossible. L'església, que sempre necessita més paraules, la defineix com el llindar que separa el bé del mal.

Les fronteres son dibuixos als mapes. R. ARJONA.

Si el benestar no creua fronteres, ho faran els soldats. J. BARDEEN.

Ni pàtria ni bandera. Ni raça ni condició. Ni límits ni fronteres. Lliure sóc. E. BUNBURY.

La frontera és la joguina que els reis regalen a la classe política. LA PORTERA DE CASA.

Es pot fer molta conya sobre les fronteres, però també tenen la seva utilitat. Sense anar més lluny, l'altre dia, el President de la França Sr Macron, va descobrir que més enllà dels Pirineus, hi ha un país anomenat Catalunya. Va saludar al comandament dels Mossos d'Esquadra i va tornar tot sorprès a

l'Elisi. La Guàrdia Civil estava fent un cigaló al bar.

Que s'haurà fet d'Espanya? es va preguntar el President francès, divertit.

LA LLUFA

LA RULETA RUSSA

Agafes una pistola, carregues una bala, només una. Tanques el carregador i fas donar la volta al tambor. T'apuntes al cap i dispaes. Es poden guanyar molts diners si sobrevius.

El famós cas Castor (que rima força amb tambor), és com el joc de la ruleta russa però amb el carregador ple. I el que es dispara al cap, som nosaltres. Perds diners i la vida, segur.

I per què un poble (es preguntaria un sociòleg despista arribat de lluny) es deixa enganyar d'aquesta manera? Resposta: El ciutadà és pràcticament analfabet i les autoritats que fan de trilers, li amaguen la boleta.

El Sr Florentino Perez, està més a prop del poder que moltes reines del seu rei. El Govern encarrega a ACS, empresa de Florentino, el dipòsit de gas natural més gran d'Espanya. El projecte es valora en quatre mil milions. A la tercera pedra, l'estructura marítima provoca terratrèmols a la costa i un avortament. Les obres han de paralitzar-se. Florentino, després de lamentar

l'avortament que paga de la seva butxaca, demana una indemnització a l'estat. L'estat deriva el deute cap els bancs. Ara els bancs no paguen i és l'estat una vegada més el deutor del Sr Florentino.

Benvolguts analfabets: heu notat alguna cosa estranya?

No? Naturalment, així anem. Mireu criatures: Si el pagament el fa directament el Govern, el projecte Castor el paguem nosaltres. La indemnització del Sr Florentino, el paguem nosaltres. Si són els bancs els que pagaran a Florentino, paguem nosaltres. Si ara torna a ser el Govern quin haurà d'indemnitzar a Florentino, som altra vegada nosaltres els que paguem. Quatre bales.

En queden dues per nosaltres.

Per cert, les destrosses materials físiques i psíquiques dels terratrèmols, els hem pagat nosaltres (excepte l'avortament del que es va fer càrrec el Sr Florentino).

LLUFA.